

IZHAJA OB
ČETRTKIH

UREDNIŠTVO IN UPR.
LJUBLJANA, BREG 10
POŠT. PREDAL. ŠT. 345
RAČ. POŠT. HRAN. V
LJUBLJANI. ŠT. 15.393

DRUŽINSKI TEDNIK

ILUSTROVAN TEDNIK ZA POUK IN ZABAVO

POSAMEZNA
ŠTEV. 2 DIN

NAROČNINA 1 LETO
80, 1/2 LETA 40, 1/4 LE
TA 20 DIN. V ITALIJI
NA LETO 40 L. FRAN.
CUI 60 F. AMÉRIKI 2 \$

IV. leto

V Ljubljani, 14. januarja 1932

Štev. 3

Moški so bolj babjeverni kakor ženske

Obisk pri ljubljanski vedeževalki

(Ponatis dovoljen le z navedbo vira)

Pred dnevi sem srečal v Šelenburgovi ulici gospo z dežele, ženo nekega tovarnarja. Silno se ji je mudilo, niti toliko ni utegnila, da bi pokramljala kakor sicer. Zato sem bil le radoveden, kam si ji mudi.

Prav skrivnostno mi je povedala, da gre k „oni“, tam v neki ljubljanski ulici, ki zna povedati iz igralnih kart o preteklosti, sedanosti in prihodnosti.

Tako sem se začel zanimati za ljubljanske vedeževalke in sem naposled spoznal, da so vedeževalke v Ljubljani sila važne in pomembne osebnosti. Po svojem nenavadnem poklicu najmanj tako pomembne kakor tisti člani človeške družbe, ki imajo „ugledne“ poklice.

Kaj zdravniki, kaj duhovniki, kaj vsi drugi svetovalci in tolažitelji v težkih in usodnih urah in okoliščinah. Saj ne rečem, da tudi ti niso važni, toda pameten Ljubljančan gre naposled le še k vedeževalki, če mu leži kaj posebnega na srcu.

Silno kočljiva zadeva

Je obisk pri najbolj slavni ljubljanski vedeževalki. Res srečo moraš imeti, da prideš k njej, da kaj izveš o svoji nesreči. Tako muhasta je, tako samozavestna in odvisna od vremena. Če je oblačno, ji ni prav, če je premračno tudi ne; sprejema samo kadar je razpoložena. In samo ljudi, ki pridejo k njej z vso vero in vdanostjo, kakor da stopajo v svetišče. In še se ti lahko zgodi, da zletiš na cesto, če „ona“ spozna, ko si že v hiši, da nisi vreden njene vedeževalske mišlosti.

Jaz na primer nisem mogel k njej v avdijenco, čeprav sem se silno trudil. Babnica je menda zašlutila, da ne jemljem njenega poklica preveč resno. Mimogrede pripomnim, da z navdušenjem čitam vse, kar mi pride pod roko o hiro-mantiji, astrologiji itd. Prav trdno sem pa prepričan, da se moji srečni in nesrečni dnevi ravnajo natanko po luninih izpremembah. Torej ni-

sem prav daleč od vedeževalstva in babnica mi je naredila veliko krivico, ker me ni hotela sprejeti. Zvedel sem pa, da jo obiskujejo vi-

koncu bele Ljubljane, kakor ona prva, ki je tako izbirična in prevzetna. Ta me je lepo sprejela in, potem ko mi je „vrgla karte“, sva

zdravnike, nikakor pa ne vedeževalk.

Skrivnostni krog

Sicer bi moral popisati predvsem vedeževalko, ki ji teži hrbet že sedem križev. Pa tega ne bom storil. Čemu? Zelo prikupna ženska je, vse dobro želi človeku, če karte pokažejo še tako slabo. Oči se ji blešče, uma je bistrega. Gibčna je po telesu in po duhu. Kako bi mogla sicer biti vedeževalka?

Vedeževanje se pa prične s skrivnostnim krogom. Najprej moraš dvigniti kupček kart, in sicer z levo roko, češ da je to srčna in prava roka. Potem jih vedeževalka razvrsti v skrivnostni krog z besedami:

„V hiši, iz hiše, na rajži, kar pride, kar se ne ve, stanovitno, nestanovitno, prav za gvišno!“

Tako zveš v splošnem, kako je s teboj, kaj se ti obeta, česa se varuj, itd. Meni so karte napovedale prav srečne dogodke. Veselja, denarja, ljubezni in zvestobe je kazalo kar na debelo. Posebno gvišno je pa kazalo, da bom v kratkem dobil otroka.

„Gospod, saj ne bo tako hudo, saj ga vi ne boste dobili. Kje bi ga vzeli? Mar izpod pazduhe? Ampak ona ga bo dobila...“ mi je šepnila starka.

„Lepa reč,“ sem zamrmral, „h krizi v žepu še — alimenti!“

Kolo sreče in druge coprnije

Sledilo je kolo sreče. To zna napraviti tako spretno, da si še zapomniti nisem mogel, kako je šlo. Kazalo je pa vse dobro.

Potem „me je pokrila“. S sedmimi kartami me je pokrila (namreč karto s fantom, kar je pomenilo mene).

„Za ljubezen“ je druga coprnija. Pokrila je s petimi kartami mojo ljubico.

„Za službo“ je bilo potrebno pokritje s sedmimi kartami.

„Za posebne želje“ pa prvič sedem, drugič pa pet kart.

Se nadaljuje na 3. strani

NORDIJSKA SFINGA — GRETA GARBO

Foto Metro

soki gospodje in lepe gospe. Revnih in slabo oblečenih gostov sploh ne sprejme.

Zato pa mi je bila naklonjena tista vedeževalka, ki stanuje v borni, a čedni sobici čisto na nasprotnem

pokramljala. Tako sem izvedel silno zanimive reči o babjevernosti Ljubljančanov in Ljubljančank. In še bolj se mi je utrdilo prepričanje, da bi morda lahko pogrešali v Ljubljani sodnike, duhovnike in

Tajinstveni signali na vihnem morju

Tajnosti prirode, ki jih ni mogoče razrešiti — Noč groze na oceanu — Kako je parnik „Johanesburg“ v viharju rešil posadko ladje, ki se je potapljala

Ljudje se zmeraj bahajo, da so postali gospodarji prirode, da so razkrili vse njene tajnosti in jih porabili zase, a vendar — dan za dnem nam priroda sama kaže, da to ni res, da še dolgo ne bo, da morda ne bo nikdar.

Še sami sebe ne poznamo. Nismo sami svoji gospodarji. Ne poznamo bistva življenja, ne poznamo tisoče sil, ki se skrivajo v nas samih.

Priroda se še zmeraj igra z nami, kakor se je igrala s človekom pred tisočletji. Časih je njena igra pogubna, časih rešilna.

Pred nekaj dnevi so divjali v Rokavskem prelivu silni viharji. Nekaj manjših ladij se je potopilo, še več pa jih je bilo, ki so se le s težavo rešile.

Podobna usoda bi bila skoraj zadela parnik Holandske afriške družbe „Johanesburg“, ki se je vračal z dolge poti v svojo domačo luko Amsterdam. Čeprav je bil parnik velik in dobro grajen, so se valovi igrali z njim kakor z orehovo lupino. Odplavili so vse, kar se je dalo premakniti, da je ostal krov strašna slika opustošenja. Nihče se ni upal iz notranjosti ladje. Najhrabrejšega, ki je vendar hotel kljubovati viharju in prišel na krov, je zalil ogromen val in ga vzel s seboj v globine.

Radiotelegrafist je imel vso noč polne roke dela. Od vseh strani je lovil vremenska poročila, ki jih dajejo meteorološke postaje ladjam na morju. Ta poročila so javljala, da prihajajo novi viharji, še huiši, kakor je bil ta, ki je zdaj nad njimi iztresal svojo jezo. Svetovala so ladjam, naj poiščejo varna zavetja. Kapitan sam je uvidel, da v tem viharju ne sme nadaljevati poti proti domu. Vedel je, da ne sme ostati na morju, zato je ukazal obrniti proti najbližjemu pristanišču.

Mornarji so izpolnili njegova povelja. Stroji so s podvojeno silo obrnili ladjo in jeli rezati valove.

Nenadoma pa je vremenska poročila prekinil klic „SOS“.

„Rešite naše duše“ pomeni ta klic. To je poslednji glas, obupna prošnja ladje, ki se potaplja. Kako strašen se je moral zdeti ta klic ljudem, ki so bili sami v smrtni nevarnosti, si lahko mislimo. In neprestano se je ponavljal, s čedalje večjo energijo, čedalje ostrejši so bili udarci, ki so ga sestavljali. Edino, kar je mogel radiotelegrafist še ujeti, je bil popis geografske lege kraja, kjer se je zgodila nesreča.

Kapitan je izračunal, da je moralo biti nekje v bližini angleškega otoka Mana. Čeprav je njemu in njegovi ladji grozila poguba, se je vendar brez pomišljanja odločil, da poide ponesrečeni ladji na pomoč. Spet se je obrnil parnik, novemu boju nasproti, morda preteči propasti.

Vihar je divjal še z večjo silo. Obetane nevihte so prišle in zatele parnik. Strašen je bil boj z valovi, ki so stali pred kljunom ladje ka-

kor zidovi in se zaganjali vanjo. Toda „Johanesburg“ je bil močan. Rezal jih je, obupno se je boril z njimi in se bližal kraju, kjer je potapljaljoča se ladja čakala rešitve.

Ali bo prišel o pravem času? Ali bo sploh prišel?

Pošastno žvižganje viharja jim je šumelo v ušesih, pomešano s še pošastnejšim tuljenjem sirene, ki je skozi vihar iskala nesrečno ladjo. Nikjer ni bilo čuti odgovora. In vihar je postajal čedalje strašnejši.

Vendar „Johanesburg“ ni izgubil upanja. Sirene so še zmeraj tulile in skozi strašno viharno noč so švigali ognjeni plameni žarometov. Nenadoma pa je začulo moštvo „Johanesburga“ slabotno žvižganje sirene. Glasovi so postajali čedalje jasnejši in v temi so zagledali obrise ladje, ki je klicala na pomoč.

Po nevarnih manevrih, ki jih je vodil kapitan „Johanesburga“, se je končno posrečilo priti tako blizu k ponesrečeni ladji, da so lahko začeli z reševanjem. Bil je skrajni čas. „Merkurju“, tako se je ladja imenovala, ni pretila nevarnost samo od viharja, ampak še bolj od požara, ki je izbruhnil v njegovi notranjščini. Na čudežen način se je rešila posadka s kapitanom vred, vendar pa je pri reševanju izginilo šest mornarjev, ki so jih odnesli kakor gore visoki valovi. Ko se je „Johanesburg“ umaknil dobrih sto metrov od „Merkurja“, ki so ga prepustili usodi, je strašen pok preglašil vihar. Kakor iz ogromnega kotla je planil pod nebo pošasten zubelj. Požar je uničil palubo in zajel skladišče eksplozivnih snovi. Čez nekaj trenutkov je „Merkur“ izginil v globinah morja.

Čeprav je ta zgodba strašna, vendar ni osamljena. Koliko se je že zgodilo podobnih!

Zdaj pa pride ono, kar je zavilo vso zgodbo v pajčolan tajinstvenosti.

Ko se je „Merkurjeva“ rešena posadka malo opomogla od strahu, ki ga je preživela, je vprašal „Johanesburgov“ kapitan poveljnika „Merkurja“, zakaj ni poklical na pomoč takoj, ko je izbruhnil požar na njegovi ladji. Stari kapitan se je žalostno nasmehnil in njegov odgovor je bil za posadko „Johanesburga“ presenečenje, kakršnega še ni nihče doživel.

„Saj nismo imeli nikakšnih modernih aparatov! „Merkur“ je bil stara škatlja, ki jo je v kratkem čakal zaslužen pokoj!“

„Johanesburgov“ kapitan in njegovi mornarji so čudno pogledali starega poveljnika, misleč, da je zblaznel. Toda njegove besede so potrdili tudi vsi rešeni mornarji...

Tedaj se je v kapitanu zbudila bojazen. Morda je še kakšna druga ladja v nevarnosti? Morda je klicala na pomoč in se potopila, preden je prišla pomoč? Morda je hotel samo slušati, da je tja zavozil tudi „Merkur“ in se tako rešil? To-

da ta bojazen je bila neupravičena. V prvem pristanišču, kamor so se zatekli, so zvedeli, da so se vse druge ladje, ki so bile tisto noč na morju, rešile v svoja pristanišča.

Tako je postala zgodba z „Merkurjem“ še bolj zapletena. Mornarji jo razlagajo s čudežem, ki se zgodi le tu in tam v dolgi vrsti let. In strokovnjakom ni razumljivo, kako je mogel „Johanesburg“ sprejeti z „Merkurja“ klice na pomoč, ki jih ni mogel oddati, ker ni imel nobenega radio-aparata.

Vest o čudni in tajinstveni rešitvi „Merkurjeve“ posadke se je z bliskovo naglico razširila vsepovsod. Z njo tudi vest o vseh tajinstvenih okoliščinah, ki so jo spremljale.

Ali veš, kaj je groza?

„Pred vojno sva bila z bratom v službi na nekem dalmatinskem otoku,“ mi je pripovedoval prijatelj. „Saj veš, kako je tam doli! Človek si mora sam poiskati zabave, če se noče dolgočasiti. Moj brat si je kupil čoln, zame pa veš, da sem strasten lovec in ribič. Prav ti dve panogi sporta sta mi tam doli krajšali čas.“

Neko nedeljo sva šla z bratom k morju. Jaz sem vzel ribiško palico, on pa je sedel v čoln. Lovil sem in se pri tem zamotil. Ko sem se ozrl okoli sebe, nisem videl brata in njegovega čolna nikjer.

Hoteč počakati, da se vrne, sem sedel v senco najbližje oljke, kajti solncé je že pošteno pripekalo.

Iz žepa sem vzel pipo in jo prižgal.

Tedaj pa se je zgodilo nekaj, kar mi je pognalo vso kri v glavo. Nenadoma sem začul glasen pok. Zasvetilo se mi je pred očmi, pipa mi je zletela iz ust, nekaj mi je švignilo mimo ušes, in ko sem se zavedel, sem ležal v travi med kamenjem. Takoj sem zakričal: „Peter, ali si znorel!“ V prvem trenutku sem namreč mislil, da je ustrelil moj brat, toda — saj ni imel puške!

Nihče mi ni odgovoril. Zato sem naglo planil pokonec, da poiščem človeka, ki je name streljal. Toda nikjer ni bilo videti žive duše.

Spet sem sedel in napolnil pipo. Potem sem šel dalje. Morda sem napravil kakih sto korakov, ko sem drugič začul isti strašni pok. Spet se mi je zasvetilo in mi zašu. Spet se mi je zasvetilo pred očmi, spet mi je odletela pipa iz ust.

Kako se je moglo kaj takega zgoditi? Kakšno čudno igro je igrala s človekom priroda, ta skriti misterij, ki ga človek zaman skuša razrešiti?

Ali je morda resnična razlaga okulistov, ki trdijo, da je v človeški duši neko izžarevanje podobno izžarevanju elektronov. To izžarevanje je širilo svoje valove nad morjem in po vsemirju, dokler jih ni ujel aparat na „Johanesburgu“.

Kakor je bilo — skrivnost ne bo najbrž nikdar razrešena.

Pač se nam morajo vsiliti tiste Hamletove besede:

„Reči še dosti je med nebom in med zemljo, ki naša šolska znanost še o njih ne sanja...“

Dolgo sem ležal na tleh. Nikdar nisem bil preveč pogumen, toda to pot me je obšel strah, še več, groza. Nisem si mogel razlagati, kdo naj bi bil name streljal. Kje se skriva zločinec, ki mi streže po življenju? Kaj sem mu storil? Daleč mora biti. In strelec, kakršnih je malo. Dvakrat mi je izbil pipo iz ust. Ali se samo kruto šali? Ali me hoče ubiti in se še pred smrtjo iz mene norčuje?

Take misli so se mi podile po glavi. Skoraj brez zavesti, v strahu, ki ga ne morem popisati, sem začel kričati, kričati na ves glas, toda nič se ni ganilo. Solnce je mirno sijalo na otok, ki je bil tako praviljično miren, kakor ne bi bilo na njem živega bitja.

Potem sem zbežal na obrežje, kar so mi dale noge.

Daleč na morju sem zagledal čoln in v njem svojega brata. Po plitvi vodi sem mu hitel naproti, da bi bil čimprej pri njem. Niti odahniti se nisem mogel, preden mu nisem povedal, da je nekdo name streljal. Brat se je čudil in si ni vedel dogodka razlagati. Ker sem se še vedno bal, sem sedel v čoln in odpeljala sva se proti zalivu, kjer sva stanovala. Kmalu sem bil spet miren. Spet sem napolnil pipo.

Še enkrat sem hotel bratu popisati dogodek, prej pa sem še pipo prižgal in globoko potegnil dim. Takrat pa je počilo v tretje, zasvetilo se je in padel bi bil v vodo, da me ni pograbilo dvoje močnih bratovih rok.

V drobcu sekunde sem odkril rešitev uganke. Slučajno sem držal pipo v roki in začutil močan sunek. V pipi je moral biti smodnik! Naglo sem preiskal žep, kamor sem bil zjutraj iz velikega zavoja natresel tobaka. Vmes sem odkril pest patronov najmanjšega kalibra. Ko sem polnil pipo, so se pomešali s tobakom in se čez nekaj časa zaradi vročine razpočili. Odtod bliski, odtod pokanje!

Zdaj sem vedel, komu se moram zahvaliti za strašne trenutke, ki sem jih preživel.

Mnogim stvarim gre prav tako, kakor mn. gim dobrim ljudem. Doktor jih ne spoznamo, jih niti ne pogrešamo; ko pa jih spoznamo, jih ne moremo več pogrešati. — Prav tako gre:

Bežekovim testeninam
zajamčeno 8-ježno kval.

Pismo samomorilca

V roke nam je prišlo pismo človeka, ki si je hotel sam vzeti življenje, mladega moža, ki je nad svetom obupal. Že nekaj let preden je bilo to pismo napisano, je poskusil isto, pa so ga rešili. Tudi v pismu samem namiguje na ta poizkus samomora. Usoda je hotela, da so ga tudi drugič rešili.

Pismo smo pustili kakor je bilo, z vsemi pravopisnimi napakami. Izpustili smo le nekaj stavkov, ki so bili namenjeni določenim osebam.

Še par misli — ob koncu.

Še kakava ura me loči od trenutka, ko se bo odgrnilo skrivnostno zagrinjalo, ki pokriva večni misterij, kaj je po smrti. In če pomislimo objektivno, zelo je napredovala veda v našem stoletju, mnogo problemov je rešila, ki jih prejšnji vek niso mogli, toda glede tega, kaj je po smrti, je na istem kot je bil prazgodovinski človek. Večna skrivnost, tu se dotikata dva svetovna nazora, krščanstvo s svojo dogmo o večnem plačilu, peklu in nebesih, in materialisti, da je vse končano z zadnjim izdihom, da potem sledi večni nič, nirvana. Dokazati pa nobeden ne more svojih hipotez. Biti ali ne biti, je rekel Hamlet in to drži. Sicer je bolj verjetno in tudi bolj tolažljivo, da je vsega konec s smrtjo, vsaj po mojem mnenju. Bral sem že, da se je več ljudi ubilo samo zaradi tega, ker so bili tako zelo radovedni, kaj bo potem. Jaz se gotovo ne radi tega. So pač že važnejši razlogi, ki so me navedli na to in katere sem navedel v pismih onim, katerih se tiče.

Premišljal sem, kakšno moč bi vzel, s katero bi pretrgal to zaveso med življenjem in smrtjo. Najboljši (rdeče podčrtano. Op. ured.) je revolver. Samo pritisneš in že si tam pri reki, čez katero prepeljava stari gospod Haron ali kako se že imenuje, potnike na zadnje potovanje. Obol tudi imam, sicer samo eno nežko ali 50 para, Sicer je bolj malo, a upam da bo vzel v obzir moj položaj in bo velikodušen. Mislim da sprejema tudi jugoslovansko valuto. Mimogrede rečeno, ta gospod mora imeti zelo pestro numizmatično zbirko in ako bi bil na tem svetu bi jo gotovo odkupil recimo kak Vanderbilt ali Morgan ter mu ne bi bilo treba več prevažati potnikov.

Torej idemo dalje, revolverja nimam, strup je preveč neestetičen in tudi ne siguren. Pa sem poiskal v zgodovini Petronijev vzgled. Kri je življenje, kadar ta odteče, tudi živeti ne moreš več. Ali ni najlepše odpreti si žilo, majhen pritisk z Gillete in lepo počasi odteka brez bolečin. Samo škoda da nimam malo denarja, da bi mi igrala godba zraven. Tisto ne da bi morala biti zraven ljubica, vsak ima sam pravico razpolagati samo s svojim življenjem a ne tudi s tujim. Končno je pa tudi vseeno. Lepo bi pa bilo.

Te vrste pridejo v roko policiji in gg. novinarjem. Prosim lepo naj ne napravijo senzacije iz takega malenkostnega dogodka kot so pred par leti ako se še spominjajo. Saj nima pomena. Zakaj pa ako kakšna zaljubljena kuharica popije ne vem kaj, takrat ne pišejo tako obširno kot so o meni nekoč. Prosim ako pride to pismo g. R. v roke, on me pozna, naj tozadevno ukrene. Tudi imena ne; res mi bo

neljubo. Saj gre svet brez mene tudi dalje. Saj še majhen kolešček nisem v velikem aparatu sveta. In ako čuti človek, da je odveč na svetu, ali ni najboljša da izgine. Kaj bi mi koristilo ako bi se še vlačil po svetu, ko pa ni mogoče živeti, vsaj približno tako kot bi jaz želel.

Kadar je zavoženo je zavoženo in prej ko je konec boljše je zame. Ni mi težko slovo od življenja, od takšnega kot sem živel jaz. Veselja in sreče nisem užil skoro nič, a gorja in nesreče toliko, da ako pomislim odkod sem jemal energijo, da sem tako dolgo trpel, se čudim. In to niso prazne besede, to so dejstva in tisti ki me poznajo morajo priznati da imam prav. — — —

Prosim tudi da naj pisma pridejo v roke naslovljencem ker so kolikortoliko važna. Obsojenemu na smrt se izpolni zadnja želja. Mislim da je moja skromna.

Obisk pri ljubljanski vedeževalki

Nadaljevanje z naslovne strani

Vse je lepo kazalo. Resnici na ljubo pa moram pripomniti, da se je pokazalo tudi nekaj zavisti in sitnosti ter ljubosumnosti, toda vse se bo dobro izteklo. In to je poglavito. Le tisti otrok se je prikazal pri vsaki coprniji. Kar po glavi mi gre ta zadeva s pamžem. Vse drugo bi človek še prebolel.

Tako sva končala. Čisto zadovoljen sem bil s kartami. Prav dobro so mi pokazale.

„Kar preveč sreče se mi obeta!“
„Gospod, to je pa takole: pokazalo je tudi nekaj večjih in manjših sitnosti, toda jaz ne maram nobenemu delati težkega srca. Povem vam pa, da boste v ljubezni doživeli velike zapletenosti. Vse se bo pa tako srečno izteklo, kakor si želite!“

Nekaj zelo dobrih nasvetov

„Če boste iskali službe, pa glejte, da ne srečate pred vrati ženske. To pomeni nesrečo. Če jo srečate, se ji izognite! Počakajte, da gre mimo. Če hočete biti srečni ves teden, varujte se v ponedeljek zjutraj srečanja z žensko. Moškega morate prvega srečati in moški vas mora prvi ogovoriti, sicer bo ves teden smola!“

Odlična klientela

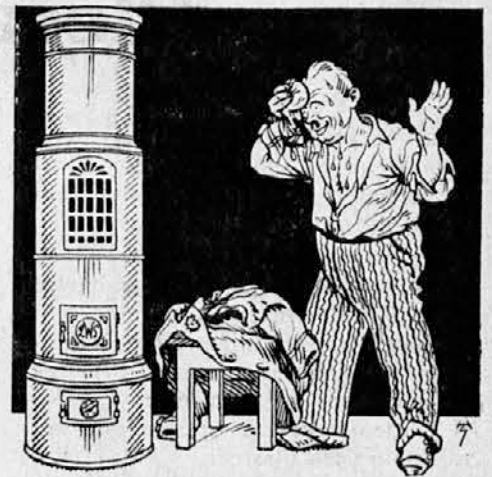
„Gospa, kdo pa, takole, kaj zahaja k Vam, če smem vprašati?“

Že sem se bal, da me bo nahrtila, čeprav sem napravil sila nedolžen obraz. Pa se ji je le omehčalo srce.

„Ja, gospod, tega vam pa ne morem povedati. Samo to vam rečem, da so odlični ljudje, ta višji, naj-

Solnce zahaja in kmalu bo mrak in noč. Jutri ga ne bom gledal več. Bolje tako. Jutri bom počival in našel bom kar sem zaman iskal — mir.

Spominjam se pred leti v Zagrebu. Bil sem tam brez dela in kruha. Imel sem prijatelja Ljubljana Ivana L. — — — Bila sva prijatelja, več, brata. Sicer me je v vsem prekašal. On je bil inteligent, z maturo. Bil je šumar v Makedoniji, rezervni poročnik. V službi je bil obstreljen izgubil oko. Bil je reduciran, potikal povsod, iskajoč službe. Brez uspeha. Nazadnje je postal skitalec, v derutnem stanju. Ne bom se hvalil, a resnica je. Jaz sem bil zdrav sem lažje kaj zaslužil in poslednji kos kruha, zadnjo cigareto sva delila. Bila sva neločljiva ter živela tja v en dan. Ivan je nevarno obolel. Niso ga hoteli sprejeti v bolnico, češ da je Kranjec, naj gre v Ljubljano. Bolan človek, pa peš v Ljubljano. Prosil me je 3 Din, da jih rabi. Dal sem, zadnje. Kupil je lizola in drugi dan sem čital v časopisih. Žalostna usoda slovenskega inteligenta. Tako je svet, dokler je bil živ, mu ni hotel nikdo pomagati, a potem — reklama. Samo da imajo novinarji kaj podati. Senzacije. Zdravo Ivan, vedel si, da pridem za Tabo. Tam je boljše. Sanjal sem o Tebi. Že odhajam — — —

Jera, stroški in mrak so preči odhaja imam Ljubljano peš

ING. GUZELJ, Ljubljana — šiška
Beljaška št. 4. Telefon 3252

karte nekoč med vojno pokazale, da ni tat nihče drugi ko neki človek v uniformi. Ne vem koliko desetisoč kron vredne briljante je pokradel. Po nedolžnem so zaprli sobarico in njenega fanta. Pa se je res izkazalo, da je bil tat neki človek v uniformi, ki je stanoval pri tisti gospej, ki je bila okradena. Zaprli so ga in dekretirali (hotela je reči „degradirali“).

Pa še to vam moram povedati, da me obiskuje več moških kakor žensk. Od teh je večina mladih punčar, ki bi rade vedele, ali jim je fant zvest in ali ga bodo ujele v svoje mreže.

Ko sem odhajal, me je vedeževalka poškopila s čudodelno vodo. Povedala mi je še, da ima štiri sorte. Ena sorta je posebno dobra — je tudi proti vsem boleznim. Po tri kapljice je treba jemati na vodi.

„Koliko sem dolžan?“
„Kolikor hočete, sreče veliko kaže!“

Tako sem razumel, da tudi honorar ne sme biti premajhen.

Ko sem korakal po ulicah sicer tako čednostne Ljubljane, mi je rojil po glavi tisti otrok, ki se mi obeta. Tega pa, da je v Ljubljani več babievernih moških kakor babjevernih žensk, še dolgo ne bom mogel docela razumeti. **Tito**

50.000 Din je vredno 2200 nagrad,

ki jih je razpisal DRUZINSKI TEDNIK ROMAN. Treba je samo, da rešite zloženko, objavljeno v 51/52. številki lanskega letnika in v 1. številki letošnjega letnika Druž. Tednika Romana, in da nakažete najkasneje do 1. februarja t. l. 40 Din za polletno naročnino na DRUZINSKI TEDNIK ROMAN.

Naše nagrade so:

Glavna nagrada Singerjev šivalni stroj za 5800 Din, radioaparatus Eumig 132 s 3 žarnicami za 3500 Din, gramofon „His Master's Voice“ za 2400 Din, 2 gramofona za 2500 Din, 32 delni jedilni servis iz finega porcelana za 670 Din, Lubin-kaseta za puder za 350 Din, 2 para kompletih smučk „Beka“ za 1500 Din, 2 fotoaparata za 500 Din, 9 delni kavni in čajni servis za 440 Din, 3 moški in 3 ženski dežniki za 1012 Din, 3 dvosedežne sanke za 480

Din, Gillette za britje za 180 Din, garnitura za manikiranje za 135 Din, Houbigant doza za 135 Din, 2 Coty dozi za 156 Din, 4 Luxol šatulje s kolinsko vodo in milom za 250 Din, 60 izvodov Zupančičeve „Naše besede“ za 3600 Din, 100 velikih filmskih slik 21x26 cm za 4000 Din, 50 garnitur po 7 filmskih slik za 3500 Din, ter za vse tiste, ki ne bi bili izžrebani, po 1 filmska slika 25x32 cm na umetniškem kartonu, vredne skupaj 20.000 Din.

Če Vam še kaj ne bi bilo jasno, dobite vsa potrebna pojasnila v naši upravi, Ljubljana, Breg 10/II (Blasnikova tiskarna). Tam se tudi lahko informirate, ali smo Vašo zloženko prejeli in pod katero številko je vnešena. —

Zahtevajte številko na ogled!

Zahtevajte položnico!

Plesalka

Napisal Fr. Wicking

S solzami na trepalnicah je gledala Erna za svojim možem, ki ji je ravnokar še poslednjič pomahal v slovo in potem izginil za vogalom.

Komaj pol leta sta bila poročena in kolikokrat jo je že pustil samo! Pa baš v Berlin mora vedno! Kot ravnatelj podružnice neke berlinske velebanke je ravno zadnje čase imel tam dosti opravkov. Tako ji je dostikrat razlagal in ona mu ni imela česa oporeči.

Pa vendar se ji je zdelo, da se še z drugimi rečmi ukvarja, da njegove misli, kadar sedi pri njej, časih zlete nekam v daljavo. Ali pa se je nemara motila, ali je bilo vse skupaj samo domišljija — nič čudnega ne bi bilo: njena mirna hišica s tihim vrtom je bila kakor nalasč za razvijanje bujne domišljije.

Če ne bi Erna imela svojega dobrobrčnega moža tako rada, bi bila poizvedovala o njem — tako se je pa tudi pri njej pokazalo: velika ljubezen, velika skrb.

Seveda je tudi Erna kakor toliko drugih čednostnih zakonskih žen brskala po moževi korespondenci in med njegovimi papirji, da bi kaj več zvedela o njegovih morebitnih postranskih poslih: toda razen nekaj gledaliških vstopnic ni našla ničesar.

Nekega jutra — Fedor je bil ravnokar spet odpotoval — je našla na njegovi pisalni mizi listič in z začudenimi očmi je brala na njem:

„Račun za cvetlice 12 mark. Za Mio Lobato. Vrtnar Hermann.“

Mladi ženi je bilo, kakor da jo je strela zadela. Kdo je bila ta Mia? Gotovo kaka umetnica, to je izdajalo že njeno tuje zvoneče ime. In njen mož ji je poslal cvetlice, za dvanajst mark cvetlic!

„Povprašati moraš pri vrtnarju Hermannu!“ si je tisti mah rekla Erna. Koj nato pa je pomislila, da je v Berlinu gotovo dosti vrtnarjev tega imena in da bi, če bi že pravega odkrila, najbrž ne hotel nje-nega moža izdati.

Nesrečna žena, zadeta v svojih najsvetejših čuvstvih, se je spustila v jok. Kakor senca se je potem tiho splazila v svojo spalnico. Da jo Fedor tako grdo vara — to je strašno!

Ves dan je premišljala, kaj naj stori. Naposled, proti večeru, se je odločila za sklep, ki je pričal o veliki modrosti. Spomnila se je, da ji je neka prijateljica pravila, da stanuje nekje v predmestju umna ženska, ki bere resnico iz kvart.

Kakor toliko njenih tovarišic visokega in nizkega stanu je tudi Erna brez pomišljanja vrgla s sebe vezi tako zvane kulture dvajsetega stoletja in se polna zaupanja odpravila k vedeževalki. Povedala ji je, da se njen mož stalno vozi v Berlin, in zdaj bi rada vedela, ali jo še ljubi in ali ji je še zvest. Modra žena je ostro opazovala njen obraz, nato pa je razgrnila kvarte.

„Vaš mož vas ljubi,“ so povedale njene kvarte, „toda ta trenutek stoji med vama še neka druga oseba.“

„Neka druga oseba?“ je vzkliknila Erna. „Ali je iz gledališča?“

Modra žena je pozorno pogledala v kvarte, potem pa je rekla:

„Čisto jasno ne vidim, zdi pa se mi, da je plesalka.“

„Tak plesalka je!“ si je grenko rekla Erna. Srd in bolečina sta ji ponoči vzela spanec, toda obenem je ostalo v njej tudi sovraštvo. Če je ne prosi odpuščanja, če se resno ne poboljša — potem, oh, potem se loči od njega!

In vendar: ločitev od njega — kako strašna misel! Toda nič drugega ne bo pomagalo.

*

Proti večeru se je Fedor vrnil. Zelo ga je začudilo, ko je videl, da ga njegova žena ni sprejela tako nežno kakor drugače.

„Kaj ti je, srček?“ je vprašal. „Ali si bolna?“

Ni mu naravnost odgovorila. Nato je šla iz sobe.

Kakor mu je ob sprejemu odbila poljub, tako se mu tudi pozneje ni dala poljubiti, ko je nežno stopil k njej v sobo. Mrzlo in uporno se mu je izvila iz rok, da je ves prepaden obstal.

„Ne razumem, kaj je s teboj — sicer pa, kakor želiš!“

S temi besedami je segel po neki knjigi na polici in se zatopil vanjo — taka „brezsrčnost“, se je sama pri sebi zgražala Erna.

Zdajci — bilo je okoli sedmih zvečer — pa je pozvonilo. Pismo-noša je prinesel veliko košaro. Fedor jo je prevzel od služkinje, jo odprl in povedal svoji ženi:

„Nove cvetlice so prišle za najin vrt.“

Pri besedi ‚cvetlice‘ je Erno izpreletelo. Vendar tega ni pokazala in je pomagala pri izlaganju krasnih rastlin z višnjevim cvetovi.

„Evo, račun je priložen!“ je rekla in vzela ovitek v roke. Odprla ga je in prebrala.

„Račun. Umetna vrtnarija Karl Hermann,“ je čitala. „40 kosov Mie Lobate. Dvanajst mark hvaležno prejel. Karl Hermann.“

Erni se je izvilo iz grla glasen krik. Omahnila je nazaj. Začuden jo je Fedor pogledal.

„Kaj ti je?“ je vprašal. „Kaj se je zgodilo?“

„O, nič!“ je zašepetala. „Tale rastlina se imenuje Mia Lobata?“

„Da. Ali ni lepa?“

„Torej to ni — plesalka?“

„Plesalka?“ je začudeno vprašal mož.

Erna se mu je vrgla na prsi.

„O, kako neumna sem bila!“ je zaihtela. „Kako neskončno neumna!“ In izpovedala se mu je, vsa.

Ko sta potem sedela pri večerji, je Erna dvignila čašo in nazdravila:

„Naj živi Mia Lobata!“

In smeje se je dopolnil mož:

„Naj živi plesalka!“

Stari kaznjenec

Napisal Pierre Loti. — Prevedel B. R.

To malo zgodbico mi je povedal Yves nekega večera, ko se je odpravil v Novo Kaledonijo na vojni ladji, otovorjeni z obsojenci.

Med njimi je bil star kaznjenec — najmanj sedemdesetih let — ki je z ljubeznijo nosil s seboj v majhni kletki nebogljenega vrabca.

Da bi ubil čas, se je začel Yves pogovarjati s tem starcem, ki ni bil videti slab človek; prikovan pa je bil z verigo na mladega odurnega moža z naočniki na drobnem nosu.

Stari potepuh, ki so ga bili prijeli petič ali šestič zaradi postopanja in kraje, mu je govoril:

„Kako naj pa človek neha krasti, če že začne, ko je brez posla in ga vsi ljudje postrani gledajo? Jesti je treba, ne? Zadnjikrat so me obsodili zaradi vreče krompirja, ki sem jo sunil na polju, pa zaradi biča, ki sem ga odnesel vozniku, in zaradi buče. Ali me niso mogli pustiti, da umrem v Franciji, namestu da me vlečejo tja dol; ko sem že tako star?“

In ves srečen, da je našel nekoga, ki ga potrpežljivo poslušal, je potem pokazal Yvesu svojo največjo dragocenost: majhno kletko in vrabca.

Udomačeni vrabec, ki je poznal njegov glas in je skoraj leto dni čepel v ječi na njegovi rami... — ah, kako težko je dobil dovoljenje, da ga vzame s seboj v Kaledonijo! — In potem je bilo treba napraviti pripravno kletko za potovanje, pri-skrbeti si lesa in nekaj železne žice,

in nekaj zelene barve, da je vse skupaj pobarval, da je bilo lepo.

Tu se prav natanko spominjam Yvesovih besed: „Ubogi vrabec! V kletki je imel košček tistega črnega kruha, ki ga dobivajo kaznjenci. In bilo je videti, da je vseeno zadovoljen; skakljal je kakor ne vem kateri ptič...“

*

Nekaj ur nato ko je ladja pristala in so se kaznjenci vkrcali za dolgo pot, je Yves, ki je na starca že pozabil, slučajno naletel nanj.

„Nate, vzemite to!“ mu je rekel s čisto izpremenjenim glasom in mu molil malo kletko, „dam vam jo; za spomin, prav vam utegne priti...“

„Ne, res ne!“ se je branil Yves. „S seboj ga morate vzeti, saj dobro veste. Edini tovariš vam bo tam doli...“

„Oh,“ je odvrnil starec, „njeg-a ni več notri... Ali še ne veste?... Njega ni več...“

In dve solzi neizrekljive bede sta spolnili po njegovih licih.

Med zibanjem ladje pri vkrcavanju so se vratca odprla. Vrabec se je zbal, zletel je, — in zaradi pristrizenih peruti padel v morje. Joj, trenutek strašne bolečine! Videti ga, kako se brani in poginja, kako ga odnaša nagli tok in mu ne moreš pomagati! Najprej, v prvem razburjenju, je hotel kričati, prositi pomoči, obrniti se na Yvesa samega, ga prositi na kolenih... Ta nagon pa mu je ustavila nenadna zavest lastne majhnosti: star siromak, kakor je on — kdo se bo usmilil njegovega vrabca, kdo bo maral poslušati njegovo prošnjo? Kako mu je moglo priti na misel, da bodo ustavili ladjo, samo da rešijo vrabca, ki se potaplja? In kaznjenčevega vrabca — kakšna bedasta misel!... Tedaj je tiho ostal na svojem mestu in gledal, kako se na morski peni oddaljuje sivo telesce, ki se še zmeraj otepa. Strašno samega se je počutil, za zmeraj, in debele solze obupa, da je zdaj sam in zapuščen od vseh, so mu skalile pogled — mladi mož z naočniki, njegov tovariš na verigi, pa se je smejal, ko je videl starca, ki joka.

Zdaj, ko ni bilo več ptička v njej, ni hotel več hraniti te kletke, ki jo je s tako skrbjo napravil za malega mrtveca; zmeraj jo je ponujal mornarju, ki je bil tako dober, da je poslušal njegovo zgodbo, želeč mu dati svoje poslednje, preden odide na svojo dolgo poslednjo pot.

In Yves je vzel darilo, prazno hišico, da ne bi užalil zapuščenega starca, če bi odklonil to malo stvarco, ki ga je stala toliko truda...

Kuža in dežnik

Deževalo je.

Dobili so obisk. Z dežnikom.

Z dežnika je curljalo in na tleh je nastala velika luža.

„Ha, ha!“ se je smejal kuža, „zdaj bomo pa videli, kaj bodo napravili.“

Zlezel je iz svojega kota in zraven dežnikove luže napravil še svojo.

Ko je gospod to videl, je dobil kuža krepko brco.

Tedaj ga je kuža oblajal:

„Kakšna krivica! Če si mene brenil, moraš dežnik tudi!“

Toda gospodar ga ni razumel. Ni brenil dežnika.

Tedaj se je kuža umaknil nazaj v svoj kot, jezen in godrnjajoč. In jel je razmišljati o hudobnosti sveta.

Tako je kuža postal filozof.

Gramofoni in gramofonske plošče se kupijo najboljše in v največji izbiri pri

JUGOSPORT
LJUBLJANA

Miklošičeva cesta št. 34

MOST VZDIHOV

ZGODOVINSKI ROMAN NAPISAL MICHEL ZÉVACO

10. nadaljevanje

Novi naročniki lahko dobe še vseh dosedanjih 9 nadaljevanj!

„Pravite, da so vas pomilostili?“ je povzel.

„Da... zdi se mi, da sem napravil Svetu Desetorice veliko uslugo... Uslugo!... O, kolikokrat si rečem, kadar na to pomislim, da je bila ta usluga največji zločin v mojem življenju...“

Jetnik je pobesil glavo na kolena...

„Kakšno uslugo?“ je vprašal Roland in srce mu je jelo gluho razbijati. „Govorite!“

„Počemu? Umreti moram, in potem je vsega konec...“

„Vseeno!... Govorite... prosim vas, hočem, da govorite! Zakaj pravite, da je bila usluga, ki ste jo storili Svetu Desetorice, zločin?“

„Ker je ta moja usluga, ta moj zločin zadel nedolžno rodbino!“ je odgovoril jetnik z glasom neizrekljivega obupa. „Toda pustiva to! Nerad bi tik pred smrtjo obujal te strašne spomine. Morda bom tako mirneje umrl...“

„Jaz pa hočem,“ je rekel Roland s stisnjanim glasom, „hočem, da govorite!“

Neznanec ga je začudeno pogledal. In potem je kakor premagan spet povzel:

„Hočete?... Prav, pa naj bo! Tolažili ste me in vaš glas je bil tako mehak, da sem se ob njem razjokal. Sicer pa... to naj mi bo za kazen... Vedite torej, da je takrat živela v Benetkah nad vse srečna rodbina. Oče je bil dož...“

Roland je silovito zadržetal.

„Dož in doževka sta imela mladega, lepega, močnega sina, ki ga je vse ljubilo, vse občudovalo. In ta mladi mož je ljubil in oboževal plemenito in čisto deklico in tudi ona ga je ljubila in gledala v njem boga... Kaj vam je?... Zakaj ječite?...“

„Nadaljuj!“ je hripavo ukazal Roland.

„Tiho!“ je posvaril jetnik, se zravnaval in prisluhnil.

Roland je s silnim naporom volje ukrotil čuvstva, ki so razsajala v njem. Prisluhnil je... Ljudje so prihajali... čuli so se glasovi korakov... „Brž!“ je zašepetal jetnik, skočil k plošči in jo privzdignil.

Naročnike zunaj Jugoslavije

vljudno prosimo, da nakažejo naročnino za novo leto. Dobro je, če poravnajo kar za vse leto, da si tako prihranijo nepotrebne skrbi med letom. Naročnina znaša na leto: v Italiji 40 lir, v Franciji 60 frankov, na Holandskem 5 goldinarjev, v Nemčiji 9 mark, v Avstriji 14 šilingov, v Severni Ameriki in Kanadi 2 ameriška (ne kanadska!) dolarja. Denar (veljavne jugoslovanske ali tuje bankovce ali ček) pošljite v lastnem interesu v priporočenem ali pa v denarnem pismu na naslov: „Družinski Tednik Roman“, Ljubljana, Breg 10.

Roland se je spustil v rov, a preden je izginil, je še rekel s čudnim prizvokom groznje v glasu:

„Vrnem se!“

Tisti mah so se odprla vrata.

Jetnik je bil vrgel svojo odejo na ploščo in sédel na odejo.

V ječo je stopilo kakih deset ljudi. Eden izmed njih je bil nekak pisar ali sodni glasnik; v roki je držal kos papirja. Za njim je stopal mož orjaške postave, oblečen je bil rdeče, le čez roko mu je visel kos črnega sukna. Drugi so bili oboroženi ječarji.

„Vstanite in poslušajte sodbo najvišjega Sveta!“ je rekel pisar.

Jetnik je vstal.

Pisar je začel naglo čitati s svojega papirja, momljaje kakor momljajo še danes in so od pamtiveka momljali vsi sodni zapisnikarji — kakor bi hoteli, da obtoženec ne bi razumel, kaj jim bero. Morda se njim samim strašno zdi poslušati, kar jim morajo čitati.

Toda jetnik je vendarle razumel: obsodili so ga, da mu krvnik odseka glavo.

„Prav!“ je zarenčal. „In kdaj me boste usmrtili?“

„Ali mar niste čuli?... Jutri zjutraj!... Najvišje sodišče vam hoče v svoji dobrotljivosti dati priliko do jutri zjutraj, da se spravite z Bogom, ki ste ga razžalili s svojimi zločini. Zastra ljudi pa vam imam sporočiti, da so vam odpustili!“

„Lepo odpuščanje, pri vseh hudičih!“ je zavpil obsojenec in se divje zagrohotal.

„Ali hočete duhovnika?“

„Počemu?“

„Pošljemo vam ga. Poslušajte ga in si vzemite k srcu njegove svete nauke!“

„Pri hudičevih rogovih! Če se kdo drzne danes in jutri stopiti v to celico, ga zadavim,“ je zarenčal jetnik, misleč pri tem na obisk, ki mu ga je napovedal Roland.

„Prav!“ je odgovoril pisar. „Pa pogini kakor pes!... Rabelj, opravi svoje delo!“

Nato je šel. Rdeče oblečeni mož je stopil k jetniku in mu vrgel čez glavo črno sukno, ki ga je nosil na rami.

Ta rdeče oblečeni človek je bil krvnik, in to črno sukno je bila vreča, v katero se je moral obleči vsakdo, kdor je bil obsojen na smrt.

Ta vreča je segala jetniku do kolen. Roke je imel proste in blago je bilo tako tanko, da je za silo videl skozenj. Obsojenec so zvezali šele na morišču; šele takrat so jim sneli tudi vrečo.

Jetnika je streslo, ko je začutil na sebi to mrtvaško haljo, v kateri bo moral prebiti vso noč! Grohot kljubovanja, ki se mu je že hotel utrgati iz grla, mu je zledenel na ustnicah. Stresel se je po vsem ži-

votu, in ko je ukrotil občutek groze, je bil spet sam!

Tako je stal nekaj minut kakor odrevenel.

Dih bližnje smrti ga je ledeno izpreletel do mozga.

Hripavo ječanje se mu je izvilo iz grla, in iz ust mu je prišla ena edina beseda:

„Umreti!“

Lastni glas ga je navdal z grozo; stresel se je kakor v mrzlici. Dokler še ni za gotovo vedel, da ga čaka smrt, dokler se je še lahko oklepal drobne nade, da ostane pri življenju, ni drgetal.

A zdaj... oh, zdaj se mu je zadelo življenje v tej mračni celici kakor daljen prelesten čar; njegov črni kruh se mu je videl slaščica, ječarji pa ljudje, ki bi jih od veselja objel! Zaškripal je z zobmi in qbupno ječanje mu je napelo prsi, z drgečočih ustnic pa se mu je utrgala druga beseda, še tužnejše, še obupnejše od prve:

„Živeti!...“

Obsojenec je počasi stopil proti vratom, ki so se bila pravkar zaprla, in iztegnil roke kakor v nedoločni prošnji.

Takrat pa je začutil tujo roko na rami.

Stresel se je od groze in se obrnil.

Skozi sukno je spoznal jetnika, ki je bil malo prej prišel k njemu, kakor bi bil vstal iz groba.

„O... vi ste!“ je zamrmral.

Roland ga je gledal s čudnimi očmi, žarečimi v temi. Obsojenec je ob tem pogledu vztrepetal od nove groze.

Potegnil je s sebe črno vrečo, ki mu jo je bil krvnik vrgel na glavo, in jo zagnal v kot.

„Zdaj vidite,“ je rekel z bednim nasmehom, „zdaj vidite, da bom umrl!“

„Kdaj?...“

„Jutri zjutraj!“

Obrisal si je mrzli znoj, ki mu je pokrilo čelo, in zasopel. Njegov obraz je bil tako prsten, da ga Roland skoraj ni več spoznal.

Počasi pa se je obsojenec opomogel. Neznosna groza, ki prevzame človeka, ko se nenadoma zagleda pred neodvrljivim koncem, se je razpršila in na površje je spet stopila njegova divja natura.

„Umrl boš!“ je povzel Roland.

„Da, umrl!... Zakaj me tako gledate?...“

„Začel si mi pripovedovati neko povest,“ je rekel Roland, ne da bi bil odgovoril na njegovo vprašanje.

„Povest?“ je zajecjal obsojenec.

„Da... o srečni rodbini, ki je po tvoji zaslugi uničena, razkropljena na vse strani, o rodbini, ki je morala prestat nezaslišano trpljenje...“

„Da... res je!“

„Očetu, kaj ne, so iztaknili oči! Mati, kaj ne, je umrla od bolesti! Sina so vrgli v najstrašnejšo beneško ječo! In nevesta!... Ah!... Nevesta... govori! Povej!... Kaj se je zgodilo z nevesto?...“

„O!“ je z grozo zajecjal jetnik, „človek bi rekel, da vam je ta pretresljiva povest že znana!... Kdo ste?... Kdo ste?...“

„Zvedel boš!... Zdaj pa govori, odgovori, kdo si ti?...“

„Razbojnik Scalabrino sem!“ je odgovoril mož, šklepetaje z zobmi.

„Scalabrino?“ je ponovil Roland, iskaje po spominu. „Scalabrino?... Ne spomnim se... Sicer pa je vseeno.. Vso resnico mi povej! Kaj ti je storil dož Candiano, da si pomagal Desetorici, da so ga oslepili? Kaj ti je storila Silvija? Kaj ti je storila Leonora?... In nesrečnež, kaj sem ti storil jaz? Govori!“

Roland je zgrabil Scalabrino za roko in jo stisnil, kakor da mu jo hoče zdobiti.

Ob njegovih prvih besedah se je na Scalabrinovem obrazu pokazala osuplost, potem strah in naposled brezkončen obup. In ko je Roland končal, sta se iz razbojnikovih od čudne groze razširjenih oči vtila dva potoka solz. Padel je na kolena in udaril z glavo na kamen, in med ječanjem in ihtenjem so se mu jecaje trgale iz ust besede neskončnega obupa:

„O, zdaj vas spoznam! Gospod Roland stel!... O, preklet sem, ko ste se mi prikazali v trenutku moje smrti!...“

Razbojnik je tolkel z glavo po kamenitih tleh in njegove tožbe so polnile ječo. Ob njegovih poslednjih besedah je Roland vztrepetal. Zakaj pozabil je bil! Pozabil, da bo ta človek v nekaj urah že mrtev! In neukrotljivi bes, ki je vrel v njem, je tisti mah splahnel. Usmiljenje ga je prevzelo. In črte njegovega obraza so se ublažile od sočutja.

„Vstani!“ je rekel z mehkim glasom.

„O, Visokost!“ je zajecjal obsojenec, „po vašem glasu čutim, da ste mi spet odpustili!... Zakaj ste

Koliko majhnih krivic

doživimo dan za dnem! Koliko nevspečnosti prinese vsakdanje življenje, nam ali našim bližnjim! Kolikrat bi se zato radi komu zaupali in potožili!

Pišite nam

in povejte, kaj vas teži! Skrbno bomo prebrali in pregledali, če treba, popravili, in če ne boste napisali nič protizakonitega,

bomo natisnili.

Pazite le na dvojce: vse, kar napišete, mora biti resnično, in glejte, da nikogar ne žalite!

tako dobri!... Zakaj me niste takrat ubili na nabrežju Olivolskega otočiča, ko ste mi nastavili bodalo na prsi!...“

Roland se je iznenada spomnil prizora, ki mu ga je Scalabrino omenil. In tisti mah je tudi spoznal orjaka, ki ga je takrat napadel, pa mu je potem podaril življenje.

„Dobro!“ je rekel, „povej mi vse, in glej, da ne boš lagal!“

Sédel je, ali bolje, počenil k Scalabrinu, in z namršenimi obrvmi prisluhnil z vsem svojim bitjem, skušajoč predreti skrivnost svoje nesreče.

Scalabrino ga je gledal s strahom v očeh.

„Visokost,“ je rekel žalostno, „kadar gleda človek smrti v oči, ne laže. Razen tega sem se vsega skesal, kar sem storil, kolnem se vam!“

„Skesal si se?“

„Da! Sicer prepozno, vem; toda zaklinjam se vam, da je bil moj kes iskren. Začel se je takrat, ko ste mi rekli: ‚Nisi se bal, zato ti prizanesem!‘ Tisti trenutek, vidite, sem bil pripravljen umreti za vas... Spomnite se, Visokost! Hotel sem vam povedati... toda vi, glejte, me niste marali poslušati!“

„Res je, spominjam se,“ je rekel Roland in si potegnil z roko po čelu. „In kaj bi mi bil povedal, da sem te poslušal?“

„Rekel bi vam bil, Visokost, da je tista ženska... ženska, ki ste jo rešili...“

„Kurtizana?“

„Da, ona! Zakaj ona nas je bila tja postavila, da vas napademo. Toda rekla nam je, da vam ne smemo nič žalega storiti...“

„Nadaljuj!“ je velel Roland, videč, da se razbojnik obotavlja.

„Najbrž je hotela videti, kako se izvršujejo njeni ukazi. In zato je prišla! Ko so jo moji ljudje zagledali, so jih obšle skomine po njenih dragocenostih. Navalili so nanjo; ona je zavpila na pomoč, vse drugo pa veste... Ne veste pa, Visokost, kaj se je zgodilo po vašem odhodu... Drugi dan bi se morala proslaviti vaša zaroka... saj se spominjate?“

„Da, spominjam se!“ je odgovoril Roland in si zasadil nohte v prsi, da bi duševno trpljenje udušil v telesnih bolečinah.

„Tisto noč torej, ko ste odšli s kurtizano, je stopil k meni neki mož in mi rekel: ‚Ti si Scalabrino; na tvojo glavo je razpisana nagrada; ali hočeš popolno pomiloščenje? Ali hočeš vrhu tega še kup zlatnikov? Od tebe je odvisno!‘ — ‚Kaj naj storim?‘ sem vprašal. — ‚Pridi jutri zvečer na trg sv. Marka in privedi s seboj čim več mož, da bodo na vse grlo kričali: ‚Živel Roland Candiano!‘ — ‚Hudičal!‘ sem vzkliknil, če bo treba samo kričati Živel Roland Candiano, je stvar urejena. To bi z veseljem napravil, tudi če me ne bi za to plačali...‘ — ‚Potem je v redu!‘ je rekel neznanec.“

„Kdo je to bil?“ je vprašal Roland, zadrževaje dih.

„Tega nikoli nisem zvedel, Visokost!“

Roland se je vzpel, da bi bolje čul ime. Zdaj je spet omahnil nazaj na kamenita tla.

„Nadaljuj!“ je rekel.

„Dal mi je denar,“ je povzel Scalabrino. „Toda ko me je plačal, je še pristavil: ‚Dobro bi bilo, če pridete oboroženi z arkebuzami. Zakaj vaši vzkliki utegnejo privabiti vojake, in če bi vam morda hoteli zabraniti vzklikanje Rolandu Candianu, nekaj streliv iz arkebuz ne bi škodilo...‘ — ‚Bitka!‘ sem vzkliknil. ‚To je po mojem okusu!...‘“

Scalabrino je za trenutek prestal, globoko zasopel in s pobešeno glavo nadaljeval:

„To je bil moj največji zločin v življenju, Visokost. Zakaj zaradi mojih vzklikov je prišlo do bitke med ljudstvom in vojaki. Ljudstvo je bitko izgubilo. In drugi dan smo zvedeli, da so vas vrgli v ječo... To pa še ni vse!“

„Govori!“ je rekel Roland. Znoj mu je pokrtil čelo in njegov obraz je pričal, da se s titanskim naporom vživlja v zasedo, ki mu jo je slikal razbojnik.

„Po tisti bitki“, je pripovedoval Scalabrino, „se je zvečer iznenada pojavil kraj mene isti mož, ki me je ogovoril na Olivolskem otočiču, in mi rekel: ‚Vidiš onole žensko? Ubij jo!...‘ Pograbil sem žensko, Visokost... toda ubil je nisem! Zakaj ne? Kakšen čudež se je zgodil? Ne vem!... Ne, nisem je ubil! In razjokal sem se od veselja, razjokal od sreče, ko mi je ta ženska povedala, kdo je!...“

„Kdo?“ je vprašal Roland, bled ko mrlič.

„Vaša mati, Visokost!...“

„Moja mati!...“

„Da, vaša mati! Planila je na trg Sv. Marka in pozvala ljudstvo, naj vas reši!“

Iz Rolandovega grla se je utrgal hropeč glas.

„O, mati, mati moja! Koliko si morala prestati!“

„Toliko je prestala,“ je rekel Scalabrino z ubitim glasom, „da sem se jaz razjokal nad njo — jaz, ki so me najbolj krvoločni razbojniki Gornje Italije nazvali človeka z bronastim srcem!“

Roland je zaječal. In ko je jetnik hotel nadaljevati, mu je pokrtil usta z roko.

„Molči! Ne šel! Ne šel!...“

Od grenkobe mu je hotelo razgnati srce. Njegove suhe, pekoče oči niso jokale. Toda bilo mu je, ko da vse v njem joka, ko da mu solze padajo na srce kakor kaplje stopljenega svinca. Dolge pol ure se je upiral tej novi bolečini. In potem se mu je počasi splazil v dušo še grenkejši občutek, nekaj trpkega, trdega, ledenega — prvo znamenje sovraštva.

„Rekel si,“ je naposled povzel, „rekel si, da me je moja mati hotela rešiti?“

„Da. Toda to je bilo toliko, kakor če bi hotela s komolci podreti katedralo. Ljudstvo so razgnali. Vaša mati se je osvestila pri meni doma. Vprašala me je, ali bi ji hoteli pomagati, da vas rešiva, in jaz sem ji odgovoril, da sem z dušo in telesom njen...“

Roland je pomolil obsojencu roko.

„Ti si mož!“ je rekel.

Scalabrino ga je pogledal s tistim plahim in hkrati divjim začudenjem v očeh, ki ga je že dva-

Gramofone, plošče
kupim edino najugodnejše, ker je največja izbira, edino le pri
„APOLLO“
Ljubljana, Miklošičeva c. 38. Palača Grafike.
Najmodernejša izposojevalnica plošč

krat ali trikrat prevzelo pred Rolandom.

S koncem prstov se je doteknil roke, ki mu jo je Roland ponudil, in oči so mu zalile solze.

„Visokost,“ je rekel z gluhih glasom, „zaradi vas mi bo hudo po življenju.“

Nato je s pobešeno glavo nadaljeval:

„Šel sem, da izvršim prve zapovedi vaše matere. Na ovinku je navalilo name kakih dvajset biričev, ki so prežali v zasedi. Podrli so me, zvezali, da se nisem mogel braniti, potem pa so me vrgli pod svinčene strehe. Nato so mi povedali, da mi podare življenje za to, kar sem storil na večer vaše zaroke. In potem nisem več čul besede. In zdaj, Visokost... zdaj me čaka smrt pod krvniško sekuro. Toda umrl bom zadovoljen, ker mi je vaša mati odpustila, ker ste mi vi rekli, da sem mož...“

Mrtvaška tišina je nastala po teh besedah.

Obsojenca sta visela na istih mislih, kakor vleče isti hudournik dve izravnani drevesi drugo zraven drugega s seboj.

In ta hudournik se je izlival v zlovešči brezkrainji ocean, ki mu je ime konec... smrt! Da, poslednje razbojnikove besede so v obeh zbudile misel na smrt.

Scalabrino se je boril proti na valu groze in strahu, kakršnega je bil malo prej prestal. Spet ga je vsega prevzela strahotna misel, da bo čez nekaj ur njegovo toli silno življenje presekanost z enim mahom.

Tudi v Rolandovem duhu je vstala bleda zarja poslednjega življenjskega napora. Sklenil je, da umre, da se ubije. Zdaj ko je videl, da je bil ves njegov trud zaman, da je beg nemogoč, da je za zmerom odtrgan od Leonore, od očeta in matere, od vsega, kar mu je drago — počemu bi zdaj še živel?... Z vrtoglavimi očmi, s kakršnimi se ozreš z vrha gore v brezdanji prepadi, se je zagledal v leta, ki mu jih je usojeno preživeti v tem grobu. Bil je še mlad in je čutil v sebi še vse življenjske sile. Presodil je, da bi vključ propadanju telesa, ki ga čaka v strahotah ječe, vključ večni temi utegnil živeti še kakih petnajst let, morda še delj. Petnajst ali dvajset let groze, in sleherna minuta bi bila nov val obupa, sleherni utrip srca brezkončna bolečina! Petnajst ali dvajset let, in sleherna sekunda bi mu postavljala pred oči podobo umirajoče in obupane Leonore, zaman iztežajoče roke po njem!...

Le smrt ga more rešiti teh telesnih in duševnih muk.

Premeril se je do dna in se nasmehnil: misel na smrt ga ni prestrašila, narobe, s čudnim mirom ga je navdala: blagodejen hlad mu je osvežil čelo in začutil je, da se vi-

har, ki je divjal v njegovi duši, počasi polega. In v tem nasmehu je zamrmral:

„O, smrt! O, rešiteljica!...“

Ko se je odločil, je začel iskati načina smrti...

Nič več jesti, poginiti od lakote? Mogoče!... Ali pa se zažene v zid svoje ječe in si razbije glavo... Ali pa se zabode s kremenom, ki si ga je bil obrusil in zostril v obliko bodala...

Toda če se ne pogodi do smrti! Če se mu roka strese, če le malo zgreši in ostane pri življenju!...

To bi bilo strašno!... In premišljal je:

„Umreti hočeš od lakote, a na posled postanejo muke močnejše od tvoje volje in se divje vržeš na kruh. Hočeš si razbiti glavo na zidu — pa si nakoplješ le še novih bolečin!... Kaj naj storim?...“

Jetniku umreti ni lahko!

Tisti trenutek je Scalabrino trepečo od groze gluho zajecjal:

„Da... kmalu... kmalu pride krvnik!...“

Krvnik!...

Rolanda je streslo. In tedaj mu je prišla misel, zlovešča, tragična misel, vstala je iz njegovih nad, dobila oblike in mu postala jasna, kakor da jo vidi telesno pred seboj!

Nagnil se je k Scalabrinu in mu smehlja se dejal:

„Pomiri se... Ne boš umrl!“

XVI

Smrtni boj

Scalabrino je z očmi, široko odprtimi od brezmejnne osuplosti, pogledal človeka, ki mu je rekel te besede. Tisti trenutek se mu je Roland moral zazdeti kakor eden tistih angelov, ki so mu o njih govorili v otroških letih.

„Ne bom umrl?“ je zajecjal.

„Ne!“ je ponovil Roland.

Scalabrino je vztrepetal.

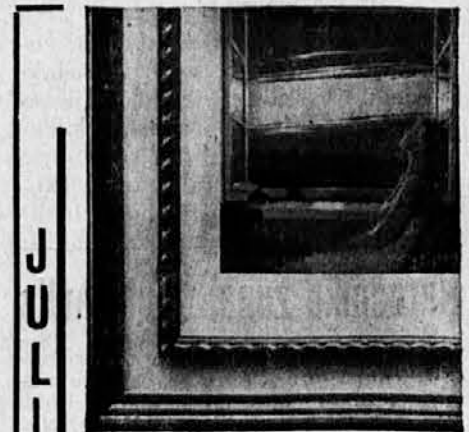
„O, Visokost!“ je zajecjal, „Nikar! Preveč strašno bi bilo, če bi mi vlili nade v življenje, potem pa me spet vrgli nazaj v smrt!“

„Vstani in stopi za menoj!...“

Scalabrino je vstal in s klekajočimi koleno stopil za Rolandom.

Roland se je ustavil pred ploščo, ki je pokrivala rov, jo vzdignil in rekel:

„Ti pojdeš v rov; jaz pa se oigram v krvniško vrečo.“

OKVIRJI, SLIKE,
OGLEDALA, STEKLO,
PORCELAN

KLEIN

LJUBLJANA

WOLFOVA ULICA ŠT. 4

Telefon št. 33-80

Zgodbice, ki jih življenje piše

75 par za življenje

Tudi na Švedskem imajo zdaj nekaj zime. Staro in mlado se je veseli. Otroci so privlekli na dan sani. Na svoj način pa se je nekega dne hotel zabavati šestletni Bertil. S palico je vrtal tanki led, ki se je pod njim tako prijetno zibal. Potem pa se mu je nenadoma vdrlo. Zakričal je in izginil v vodi.

To je opazoval z brega dvanajstletni Tore.

Oprezno je stopil na led. Ko je videl, da ni dovolj trden, se je jel s trebuhom plaziti naprej proti kraju, kjer se je potapljal mali Bertil. Preden je drugi izginil pod vodo, ga je zagrabil za ovratnik in ga z največjo težavo potegnil na led. Ljudje, ki so ta prizor videli, so prenesli malega Bertila v hišo in mu dali toplega mleka. Rešitelj Tore je zadovoljno sedel zraven njega. Tudi on je dobil lonček mleka. Ko pa je hotel oditi, je zlezal Bertil iz posteljice, vzela svoj hranilnik in mu dal v zahvalo vse, kar je bilo v njem — štiri oere (75 par).

Koliko jih je, ki bi dali rešitelju vse svoje premoženje?

Materinska sreča

Pred petimi leti je umrl na oni strani morja mož, ki se je imenoval Charles Vance Millar. V oporoki je zapisal, da dobi tista ženska, ki bo v desetih letih po njegovi smrti rodila največ otrok, pol milijona dolarjev. Razumljivo je, da se je takoj javilo nešteto takih, ki bi rade zaslužile zapeljivo nagrado.

Zdaj vodi gospa Florence Brown, 42-letna kmetica iz Toronta v Kanadi.

Gospa Florence je od onega odločilnega dne spravila na svet šest otrok. To je res lep uspeh, toda nikakor se ne jamči, da bo ona zmagala. Njeni izgledi pa postanejo precej večji, če vzamemo v račun, da jih je pred temi šestimi rodila že dvajset. Če je gospa Brownova lahko rodila dvajset otrok samo za zabavo, se bo gotovo še bolj potrudila zdaj, ko gre za pol milijona dolarjev! Gospa Brownova, ki se počuti mlado in zdravo, je prepričana, da bo imela v predpisanim času vsaj še šest otrok. Kajti kaj je šest otrok, če jih je bilo pred njimi že šest in dvajset!

Job

Ta zgodba je tako žalostna, da jo je težko napisati.

Ko sta se lani v novembru trčila v Kattegatski ožini v megli dva finska potniška parnika in se je eden izmed njiju v nekaj minutah potopil s petdesetimi ljudmi, je hotela usoda, da sta bila kapitana obeh nesrečnih ladij dva brata, Ossi in Erik Hjelt. Erik Hjelt je vodil parnik „Oberon“, ki ga je „Arcturus“ potopil.

Erika Hjelta neprestano preganjala zla usoda. Njegovo življenje je prepleteno s tako strašnimi nesrečami, da človek ne bi verjel.

Pred desetimi leti, za časa državljanske vojne v Finski, so uporniki vpricho Hjelta in njegovega očeta na zverinski način umorili njegovega brata. Oče, ki je hotel uiti enaki usodi, je zbežal, toda na begu ga je zadela kap. Erik Hjelt je oba pokopal isti dan. Po vojni se je Hjelt poročil s hčerko znanega zdravnika iz Helsingforsa. V

zakonu je imel dve hčerki. Starejša izmed njiju je umrla na otrpnenju možganov.

Potem je prišla strašna nesreča na morju. Po trčenju z „Arcturom“ — njegova žena je pravkar spravila dveletno hčerko v posteljo — je stal Hjelt na strani potapljajoče ladje, ki je moglela navzgor, in ni mogel pomagati svoji ženi, ki je zaman skušala splezati na navpični poveljniški mostiček. Tako je utonila pred njegovimi očmi. S hčerko v rokah, ki jo je na čudežen način rešil iz kabine, je Hjelt skočil

Nočna dogodivščina

Mrcina se ga je za praznike spet pošteno nalokal. Ko prikolovrati v zgodnjih jutranjih urah domov, ga sprejme njegova boljša polovica:

„Kje pa si se spet tako dolgo klatil?“

Mrcina pa se nevljudno razljuti: „Baba, jezik za zobe — ena je ura, in manj sploh biti ne more!“

Nato se odziblje v svojo sobo, da bi si umil roke, ker je na svoji odisejadi domov nekajkrat nemilo telebnil po tleh. Toda soba se strašno vrtila okoli njega. Hoče se nasloniti na umivalnik, ta pa je med tem že na drugi strani sobe. Naposled se mu posreči, ko se umivalnik spet privrti mimo njega, da pograbi za vrč. Nato počaka, da se soba približuje nazaj, in naglo vlije iz vrča... seveda mimo umivalnika skozi okno. Spodaj je šel mimo neki gospod, ki je tako doživel svoj drugi krst. Ves ogorčen je zavpil gor:

„Kaj pa zlivate ponoči mrzlo vodo na ljudi! Takoj stopim po stražnika in vas naznanim!“

Mrcina pa se ogorči:

„Prvič vas to nič ne briga, drugič pa glejte, da se spravite iz mojega lavorja!“

Drastično

Lipe piše šolsko nalogo o človeku in napiše med drugim:

Skozi človekovo telo gre palica, ki se imenuje hrbtenica. Na enem koncu sedi glava, na drugem pa sedimo mi.

Paglavc

Učitelj: „Zdaj mi boste pa popisali hišo, kjer stanujete. No, Kovač, popiši jo!“

„Naša hiša je dvonadstropna, je vogalna hiša in na vogalu je kino. Ampak jaz še ne smem v kino, ker sem še majhen. Ko bom velik, pa bom vsak dan hodil v kino...“

„Dobro, je že dosti. Sedi! Zdaj pa ti, Ivane!“

„Naša hiša je enonadstropna. V pritličju je slaščičarna. Jaz pa še ne morem v slaščičarno, ker nimam denarja. Ko bom velik, bom pa vsak dan šel v slaščičarno...“

„Že dobro, sedi! Kaj pa boš ti povedal, Moric?“

v ledeno vodo. Plaval je dobro uro, dokler ga niso rešili, in neprestano je pazil, da je imel otrok glavo nad vodo. Toda, ko so ga rešili, je bilo dete že mrtvo.

Vse, kar je možu še ostalo, je bila njegova teta, ki mu je nadomestila rano umrlo mater in ki jo je iz srca ljubil. Ta teta je deset mesecev pred nesrečo rodila srčkano deklico. Prejšnji mesec je otrok obolel na gripi in čez dva dni ga je vzela smrt. Skoraj v istem času je umrla od žalosti tudi mati, njegova teta. Spet je pokopal dva najbližja isti dan...

Ali ga ni tepla usoda še dosti bolj kakor Joba?

Urejuje Boris Rihteršič

Moj veliki partner

Napisal David Durand

Sedemletni David Durand igra važno otroško vlogo v Chevalierjevem najnovejšem govorečem filmu, ki se bo imenoval „Pevec s ceste“. O svojem partnerju je mladi deček napisal tole:

„Gospoda Chevalierja imam strašno rad.“

Če se smeje, se morajo vsi ljudje smejati. Če poje, se vsi vesele, in pravijo „čudovito“, „krasno“ in „očarljivo“. In potem je tudi on vesel.

Angleški govori zelo smešno, toda prav zato se tako lepo sliši. Časih govori francosko, pa ga ne morem razumeti. In potem se smeje in pravi, da se moram francoščine še naučiti. Francoščina je lepa, pravi.

Dosti neumnosti sva počela. On se čudovito boksa. Dostikrat sva se za šalo boksala.

Kadar bom velik, bi bil rad tako slaven kakor gospod Chevalier.

Če obleče smoking in si dá na glavo slamnik, je dosti lepši kakor v capah, ki jih mora nositi v tem filmu.

Zadnjič sem bil v kinu. Gospod in gospa Chevalierjeva sta bila tudi zraven. Bilo je zelo lepo in dobro smo se zabavali.

Veliki ljudje so zmeraj tako resni, in govore z menoj, kakor bi imel še cucelj. Pa imam vendar že sedem let. Gospod Chevalier pa je zelo vesel in to mi je všeč.

Tudi jaz bi rad tako dobro pel in plesal kakor gospod Chevalier, kadar bom velik, in želel bi, da bi me tudi takrat ljudje radi imeli.

Če bi še kdaj igral z gospodom Chevalierjem pri filmu, bi bil strašno vesel. Saj mi je že obljubil! Podaril mi je svojo sliko in se na njej podpisal. Zdaj visi nad mojo posteljo. Namreč slika.

Moja mama mi je pri tem pismu pomagala in popravila vse napake.“

Filmski drobiž

Ker sta ameriški podjetji Warner Brothers in First National Picture brez pogajanj znižali plačo osobju za četrtno, so stopili vsi uslužbenci za 24 ur v stavko.

Reinhold Schünzel režira novi film Renate Müller, ki se bo imenoval „Dekle za možitev“.

V Nemčiji so Pabstov film „Tovarištvo“ proglasili za umetniško popolno delo in ga oprostili vseh davkov in taks.

FILMSKA VPRAŠANJA

1. Kje je angažirana igralka Julietta Compton?
2. Kje je angažirana igralka Frances Dee?
3. Kje je angažirana igralka Fifi D'Orsay?
4. Kje je angažirana igralka Lois Moran?
5. Kje je angažirana igralka Maria Dressler?

Za nagrade razpisujemo 20 velikih filmskih fotografij, ki jih razdelimo med deset reševalcev.

GOSPODINJA!

Ko pripravljáš za krst, ko praznuješ svatbo, ko vabiš prijatelje, ali če pripravljáš sploh kako pojedino, pomni, da boš goste zadovoljila le, če jim med drugim postrežeš tudi z izbornimi Peka-tetami ali Jaininami. Zanesljivo prave so le v paketih po 1/4 in 1/8 kg.

Močnik z žganim sladkorjem

Potrebščine: 50 dkg moke, dva in pol zavojčka dr. Oetkerjevega pecilnega praška, 40 dkg sladkorja, nekoliko cimeta, klinčkov, pimenta in limonovih olupkov.

Priprava: Sladkor se žge, da postane zlatorjav, se nato skuha s pol litra vode in potem meša, da se ohladi; ohlajen se pomeša v skledi z moko, ki ji je bil dodan pecilni prašek. Primešaj zapored cimet, piment in klinčke kakor tudi naribane limonove olupke. Iz vsega tega napravi redko zmes. Njo namaži do debelosti prsta na pomaščen pekač ter jo speci počasi v pečici.

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuda slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben. „Znamka Oetker“ lamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek
Dr. Oetker-jev vanilinov prašek
Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd. tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipenja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe prístni Dr. Oetker-jevi fabrikati, ker se čisto ponujajo manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi, pudinge in spenjeno smetano, kakao in čaj, šartlje, torte in pecivo, jajčni konjak. Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša 1/2 zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti za kuhinjo in hišo

prinašajo izbirno izvrstnih predpisov za pravo enostavnih, boljih, finih in najfinjših močnatih jedi, šartljev, peciva, torti i. t. d.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker naldejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavilo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začenicah izključeno.

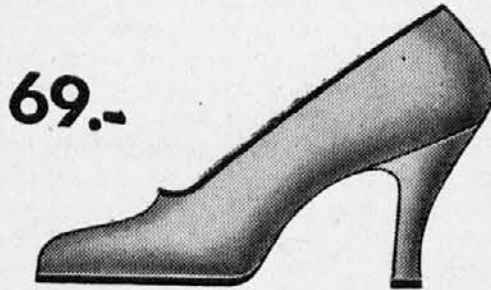
Oetker-jevo knjižo dobite zastoj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.

Kupon 3 film

ZA ULICO IN ZA PLES 2 para samo za Din 138.-

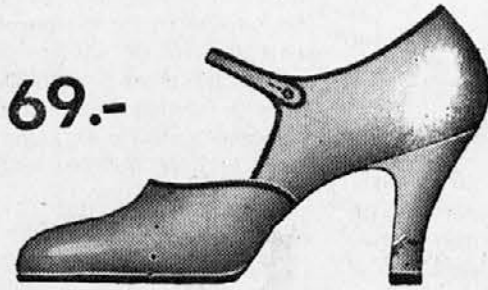
Naša služba odjemalcem obstoji v našem stremljenju, da damo za čim manj denarja čimvečjo protivrednost. To pot Vam predlagamo naše praktične čevlje „pulover“, ki Vas bodo varovale pred mrazom, vlago, dežjem, snegom in blatom. Lahki so, da jih ne boste niti čutili na nogah. Izdelani so celi iz gume in podloženi z volnenim trikojem. Zato se voljno prilježejo nogam in dajo nožicam majhno obliko in elegantne linije, stanejo pa samo Din 69.—

69.-

Vrsta 9315-05

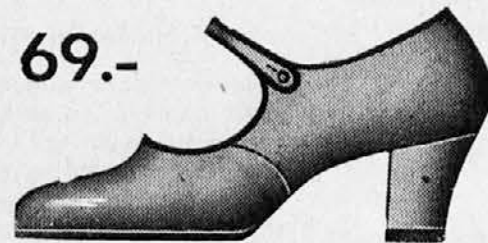
Za neverjetno nizko ceno, evo lepih ženskih pumps čevljev iz satena. Za malo denarja veliki luksus. Prav takšne lahko dobite iz svilenege atlasa za Din 129.—

69.-

Vrsta 9375-05

Vedno so elegantni in vedno moderni preprosti čevlji s sponko. Prav takšne lahko dobite iz svilenege atlasa za Din 129.—

69.-

Vrsta 1345-05

Čevljevki s sponko iz črnega satena in z nizko peto. Zelo lahki so in udobni. Prav takšne lahko dobite iz svilenege atlasa za Din 129.—

69.-

Naši čevlji iz satena so priljubljeni na vsem svetu. Za malo denarja ste vedno solidno in elegantno obuti. V naših puloverih in v čevljih iz satena lahko greste brez obotavljanja na promenado, v pisarno in na ples. Vselej boste solidno in dobro obuti. S to ceno damo vsakomur možnost, da mu ni treba nositi v snežkah stare in izrabljene obutve, ker prodajamo naše čevlje iz satena samo za Din 69.-. Vse naše prodajalne so oskrbljene s to obutvijo, da vsakdo lahko izkoristi našo dolgoletno izkušnjo in proučevanje, kako bi Vam čimbolje in ceneje postregli. Kupite pri nas 2 para samo za Din 138.-. Uživali boste v njih, ker ne bodo žulili niti Vaših nog, niti Vašega žepa.

Rata

Pan ovratnik ni kavčuk ne celuloid

Dosedaj čez 1,000.000 zadovoljnih odjemalcev nosi

PAN OVRATNIK

je eleganten, vedno čist, nov, brez pranja in likanja. Dobi se v vsaki boljši trgovini. Specijalna izbira v fazonah. — Generalno zastopstvo

PIRNAT, LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 22.

DNEVNO SVEŽE PRAZENA: MOTOH KAVA

LJUBLJANA VODNIKOV TRG ST. 5.

KLIŠEJE vseh vrst po fotografijah ali risbah izovsajje najsolidnejše

KLIFARNA ST-DEU LJUBLJANA DALMATINOVATS

Foto aparate in potrebščine dobite v največji izbiri v **Drogeriji „Adrija“** Mr. Ph. S. Borčić Ljubljana, Šelenburgova ulica 1 Telefon št. 34-01 **Zahtevajte cenik!**

Oglašanje v Družinskem tedniku „Romanu“ ima vedno uspeh!